

PENTICOSTARUL

DUMINICA A TREIA DUPĂ PAȘTI

ÎN CARE SE CITEȘTE EVANGHELIA DESPRE
VINDECAREA SLĂBĂNOGULUI

© www.teologie.net

LA VECERNIA MICĂ

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 4 și se cântă Stihirile Învierii, glasul al 3-lea (caută toate acestea la Vecernia Mare):

Cu Crucea Ta Hristoase, Mântuitorule...

Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta, Doamne...

Slăvesc puterea Tatălui și a Fiului...

Crucii Tale celei cinstite ne închinăm Hristoase...

Slavă..., glasul al 5-lea:

Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scăldătoarea oilor...

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 3-lea:

Minune prea mărită! Fecioară naște pe Dumnezeu Cel născut mai înainte de veci; nașterea este vădită, dar lucrul săvârșit este mai presus de fire. O, înfricoșătoare taină! Care și dacă o gândești, rămâne de negrăit, și chiar dacă se vede, nu este înțeleasă. Fericită ești tu, Preacurată Fecioară, fiică a pământescului Adam, care te-ai arătat și Maică a Dumnezeului Celui Preaînalt; pe Acela roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cântă Stihira Învierii, glasul al 3-lea:

Hristoase, Cel ce cu patima Ta ai întunecat soarele și cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primește cântarea noastră cea de seară, iubitorule de oameni.

Apoi următoarele Stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta.

Mari faceri de bine dobândind prin tine, Preacurată, cu îngerii slăvim pe Cel născut al tău, Care a binevoit a Se naște în pântecul tău, pentru milostivirea cea preamultă, și a înnoit neamul omenesc.

Stih: Pomeni-voi numele tău, în tot neamul și neamul.

Pe tine toți păcătoșii te-am câștigat, în viață, scăpare și dumnezeiesc acoperământ, curată Fecioară; deci, toți ne rugăm milostivirii tale: Nu te depărta de la noi, rugămu-ne, ci ne miluiește și ne mântuiește.

Stih: Feței tale se vor ruga mai marii poporului.

Noi robii tăi, cei din țărână, împreună cu dumnezeiescul Gavriil, maimarele cetelor, după vrednicie, aducem ție: Bucură-te de Dumnezeu Născătoare, Maică, pururea Fecioară! Că mijlocitoare de veselie și bucurie lumii te-ai făcut.

Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea:

La pridvorul lui Solomon, acolo zăcea mulțime de bolnavi; și înjumătățindu-se Praznicul, a aflat Hristos pe un slăbănog zăcând de treizeci și opt de ani, și cu glas de Stăpân a zis către dânsul: Voiești să fii sănătos? Iar cel bolnav a răspuns: Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare, când se tulbură apa. Iar El a zis către dânsul: Ridică-ți patul tău; iată, te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, trimite-ne nouă, Doamne, mare milă.

Acum slobozește..., și celelalte; apoi otpustul.

LA VECERNIA MARE

Începutul precum s-a arătat la Sâmbăta dinaintea Duminicii lui Toma.

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 10 și se cântă Stihirile Învierii: șapte din Octoih și două ale Slăbănogului (repetând pe cea dintâi).

Stihirile Învierii, glasul al 3-lea:

Cu Crucea Ta, Hristoase Mântuitorule, puterea morții s-a dezlegat și înșelăciunea diavolului s-a nimicit; iar neamul omenesc, prin credință fiind mântuit, laudă Ție totdeauna aduce.

Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta, Doamne, și raiul iarăși s-a deschis; și toată zidirea laudându-Te, cântare Ție totdeauna aduce.

Slăvesc puterea Tatălui și a Fiului și laud stăpânia Duhului Sfânt, Dumnezeirea cea nedespărțită și nezidită, Treimea cea de o ființă, Care împărtășește în veacul veacului.

Stihirile lui Anatolie

Crucii Tale celei cinstite ne închinăm, Hristoase, și Învierea Ta o lăudăm și o slăvim; că prin rana Ta noi toți ne-am vindecat.

Lăudăm pe Mântuitorul, Care din Fecioara S-a întrupat; că pentru noi S-a răstignit și a treia zi a înviat, dăruind nouă mare milă.

Pogorându-Se Hristos, celor din iad le-a binevestit, zicând: Îndrăzniți, acum am biruit! Eu sunt Învierea, Eu pe voi vă voi ridica, sfărâmând porțile morții.

Cei ce cu nevrednicie stăm în preacurat locașul Tău, cântare de seară înălțăm, din adâncuri grăind: Hristoase Dumnezeule, Cel ce ai luminat lumea cu Învierea Ta cea de a treia zi, scoate pe poporul Tău din mâna vrăjmașilor Tăi, Iubitorule de oameni.

Apoi aceste două Stihiri idiomele, ale Slăbănogului, glasul 1:

Cel ce ai zidit pe om cu mâna Ta cea preacurată, Milostive Hristoase, ai venit să vindeci pe cei bolnavi; pe cel slăbănog, la scaldătoarea oilor, cu cuvântul Tău, l-ai sculat; iar durerea celeia ce-i curgea sânge, ai tămăduit; pe fiica Cananeencei, care era bântuită, o ai miluit și nu ai trecut cu vederea rugăciunea sutașului. Pentru aceasta grăim: Atotputernice, Doamne, slavă Ție (de două ori).

Ca un mort neîngropat fiind slăbănogul, văzându-Te pe Tine a strigat: Miluiește-mă, Doamne! că patul meu mormânt s-a făcut mie. Care-mi e folosul vieții? Scaldătoarea oilor nu-mi este de ajutor, căci nu am pe nimeni care să mă arunce, când se tulbură apele. Ci la Tine vin, Izvorule al tămăduirilor, ca și eu împreună cu toți să strig: Atotputernice, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., glasul al 5-lea:

Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scaldătoarea oilor, ce se cheamă pe evreiește „Vitezda”, care avea cinci foișoare. În acelea zăcea mulțime de bolnavi, că îngerul lui Dumnezeu, la vreme pogorându-se, tulbura apa și sănătate dădea celor ce veneau cu credință. Și văzând Domnul pe un om, stând acolo de multă vreme, a zis către dânsul: Voiești să fii sănătos? Iar bolnavul a răspuns: Doamne, om nu am care să mă arunce în scaldătoare, când se tulbură apa; cu doctorii am cheltuit toată avuția mea și nu m-am

învrednicit a dobândi milă. Dar Doctorul sufletelor și al trupurilor a zis către dânsul: Ridică-ți patul tău și umblă, propovăduind puterea și mila Mea cea mare, până la marginile lumii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, Dogmatica, glasul al 3-lea:

Cum să nu ne mirăm de nașterea ta cea dumnezeiască-omenească, cu totul cinstită? Că ispită de bărbat neavând, ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut fără tată pe Fiul în trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, fără de mamă; Care nicicum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărțire, ci a păstrat neatinsă deosebirea celor două firi. Pentru aceasta, Stăpână, maică-Fecioară, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele celor ce cu dreaptă credință te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Intrarea cu cădelnița, Prochimenul zilei.

LA LITIE

Se cântă stihira hramului bisericii. Apoi,

Slavă..., glasul al 5-lea, Slăbănogului, alcătuire a lui Cumula:

La scaldătoarea oilor zăcea un om în neputință și, văzându-Te pe Tine, Doamne, striga: „Om nu am ca, atunci când se tulbură apa, să mă arunce în ea; și până când merg eu, altul apucă înaintea mea și ia tămăduire, iar eu zac neputincios”. Și îndată, milostivindu-Se Mântuitorul, a zis către dânsul: „Eu pentru tine M-am făcut om; pentru tine M-am îmbrăcat cu trup, iar tu zici: Om nu am! Ridică-ți patul tău și umblă! Toate Îți sunt Ție cu putință, Sfinte, toate Te ascultă, toate Ți se supun”. Adu-Ți aminte de noi toți și ne miluiește, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Biserică și poartă, palat și scaun al Împăratului ești, Fecioară prea cinstită; prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau în întuneric, soarele dreptății fiind, vrând să lumineze pe cei ce i-a zidit cu mâna Sa, după chipul Său. Pentru aceasta, Prealăudată, ca ceea ce ai dobândit către Dânsul îndrăzneală de maică, roagă-L neîncetat, să se mântuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cântă Stihira Învierii, glasul al 3-lea:

Hristoase, Cel ce cu patima Ta ai întunecat soarele și cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primește cântarea noastră cea de seară, Iubitorule de oameni.

Apoi Stihirile Paștilor, cu stihurile lor.

Slavă..., glasul al 5-lea, a Slăbănogului:

La pridvorul lui Solomon, acolo zăcea mulțime de bolnavi; și înjumătățindu-se Praznicul, a aflat Hristos pe un slăbănog zăcând de treizeci și opt de ani, și cu glas de Stăpân a zis către dânsul: Voiești să fii sănătos? Iar cel bolnav a răspuns: Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare, când se tulbură apa. Iar El a zis către dânsul: Ridică-ți patul tău; iată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, trimite-ne nouă, Doamne, mare milă.

Și acum..., glasul al 5-lea:

Ziua Învierii, și să ne luminăm cu prăznuirea și unii pe alții să ne îmbrățișăm; să zicem „fraților” și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere și așa să cântăm: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”.

Hristos a înviat... o dată.

Și celelalte după cum s-a arătat în sâmbăta trecută.

Troparul Învierii, glasul al 3-lea:

Să se veselească cele cerești și să se bucure cele pământești; că a făcut biruință cu brațul Său, Domnul, călcat-a cu moartea pe moarte; Cel întâi-născut din morți S-a făcut, din pântecel iadului ne-a izbăvit pe noi și a dat lumii mare milă.

Al Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te laudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău

și Dumnezeu nostru, prin Cruce răbdând patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un Iubitor de oameni.

Iar dacă nu se face Priveghere, atunci, la Miezonoptică, se cântă canonul Sfintei Treimi din Octoih, glasul al 3-lea și troparele treimice: Cuvine-se cu adevărat a lăuda...

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul Învierii și al Născătoarei (vezi Vecernia mare).

După întâia catismă se cântă Sedelnele Învierii, glasul al 3-lea:

Hristos din morți S-a sculat, începătura celor adormiți, Cel mai-întâi născut decât zidirea și Făcătorul tuturor celor făcute; firea cea stricată a neamului nostru, întru Sine o a înnoit; nu vei mai stăpâni de acum, moarte!, că Stăpânul tuturor puterea ta o a surpat.

Slavă...

Cu trupul moarte gustând, Doamne, amărăciunea morții o ai tăiat cu Învierea Ta; și pe om împotriva ei l-ai întărit, nimicirea blestemului celui de demult aducând; Apărătorule al vieții noastre, Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, însăși podobia:

De frumusețea fecioriei tale și de prea strălucirea curăției tale, Gavriil uimindu-se, a strigat ție, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ție? Sau ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep și mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ție: Bucură-te, ceea ce ești cu daruri dăruită!

După a doua Catismă se cântă Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Toate cele omenești primind și toate ale noastre însușindu-Ți, ai binevoit a Te pironi pe Cruce, Făcătorul meu, primind a suferi moarte ca un om, ca să izbăvești omenirea din moarte ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, ca unui Dătător de viață, strigăm Ție: Slavă milostivirii Tale, Hristoase!

Slavă...

Răstignirea cea necuprinsă cu mintea și Învierea cea cu neputință de înțeles le propovăduim noi, credincioșii, ca pe o taină negrăită; că astăzi moartea și iadul s-au prădat, iar neamul omenesc în nesticăciune s-a îmbrăcat. Pentru aceasta și cântăm cu mulțumită: Slavă Învierii Tale, Hristoase.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Cele cerești cu dragoste s-au veselit și cele pământești cu cutremur s-au spăimântat, când preacuratul glas a venit către tine, Născătoare de Dumnezeu; căci amândurora a strălucit ca o prăznuire, că pe cel întâi zidit l-a izbăvit din moarte. Pentru aceasta, cu îngerul, grăim ție: Bucură-te, curată Fecioară-Maică!

După Catisma a 17-a: Fericiți cei fără prihană..., **se cântă troparele:** Bine ești cuvântat Doamne..., Soborul îngeresc..., **și celelalte.**

IPACOI

Spăimântând cu vederea, liniștind cu graiurile, îngerul cel strălucitor a zis Mironosițelor: Pentru ce căutați pe Cel viu în mormânt? Sculatu-S-a, deșertând mormintele; cunoașteți pe Cel neschimbat, ca schimbător al stricăciunii; ziceți lui Dumnezeu: Cât sunt de înfricoșătoare lucrurile Tale, că ai mântuit neamul omenesc!

Antifoanele glasului al 3-lea:

ANTIFONUL 1:

Robia Sionului Tu o ai scos din Vavilon; și pe mine din patimi la viață atrage-mă, Cuvântule!

Cei ce seamănă în austru, cu lacrimi dumnezeiești, secera-vor spice de viață veșnică, într-o bucurie.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh toată buna dăruire, ca și prin Tatăl și prin Fiul împreună strălucește, în Care toate viază și se mișcă.

ANTIFONUL al 2-lea:

De n-ar zidi Domnul locașul faptelor bune, în zadar ne-am osteni; dar adăpostindu-ne El sufletul, nimeni nu va pustii cetatea noastră.

Ca un rod al pântecelui, prin Duhul, fii se fac Ție, Hristoase, ca și Tatălui sfinții, pururea.

Slavă..., Și acum...

În Sfântul Duh se vede toată sfințenia, înțelepciunea, că dă ființă la toată făptura; Acestuia să slujim, ca și Tatălui și Cuvântului, că Dumnezeu este.

ANTIFONUL al 3-lea:

Cei ce se tem de Domnul fericiți vor umbla în cărările poruncilor, că vor mânca toată roada cea de viață.

Veselește-Te, Întâiule păstor al turmei, împrejurul mesei Tale văzând pe fiii Tăi, purtând stâlپări de fapte bune.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh este toată bogăția slavei, din Care vine har și viață la toată făptura; că lăudat este împreună cu Tatăl și cu Cuvântul.

PROCHIMEN, glasul al 3-lea:

Spuneți întru neamuri că Domnul S-a împărășit, pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti (de trei ori).

Stih: Cântați Domnului cântare nouă, cântați-I frumos, cu strigăt de bucurie.

Evangelhia Învierii a 5-a (de la Luca); Învierea lui Hristos văzând... (de 3 ori)

Psalmul 50 și celelalte.

CANOANELE

Se pune Canonul Paștilor cu irmoasele pe 6 și al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 (vezi Duminica Mironosițelor) și Canonul Slăbănogului pe 6.

CANONUL SLĂBĂNOGULUI

Alcătuit de Iosif Tesalonicul.

Cântarea 1, glasul al 3-lea:

Irmosul:

Tu ești Dumnezeu minunat, Care cu preaslăvire faci lucruri peste fire, Cel ce ai uscat fundul mării și ai acoperit cu apă carele de război și ai izbăvit pe poporul care cânta Ție, ca Izbăvitorului nostru Dumnezeu.

Săvârșind semne și făcând minuni, Unule Împărate, de voie ai suferit răstignire, ca un îndurat; și prin moarte pe moarte omorând, ne-ai înviat pe noi.

Cu credință să dănuim astăzi, popoare, pentru scularea lui Hristos; că iadul a fost prădat și degrab a dat înapoi pe cei ce îi ținea legați, care laudă măririle lui Dumnezeu.

Hristoase, Cel ce prin dumnezeiască putere ai întărit oarecând pe slăbănogul cu cuvântul Tău și, neputincios fiind el de multă vreme, i-ai poruncit să-și ridice patul, vindecă și sufletul meu, care boleşte cumplit.

În scaldătoarea oilor, oarecând un înger se pogora și numai pe unul vindeca, într-un an; iar acum, cu dumnezeiescul botez, curățește Hristos mulțimi nenumărate.

A arhanghelului Mihail:

Căpetenie a îngerilor, mare Voievod al slujitorilor cerești, pe cei ce se adună în cinstit locașul tău și laudă pe Dumnezeu, acoperă-i și-i păzește de toate încercările.

Slavă..., a Treimii:

Să laudăm neîncetat, împreună cu cei fără de trupuri, pe Dumnezeu, Cel fără de început, în trei fețe și întru o fire: pe Tatăl, pe Cuvântul și pe Duhul, având o împărăție și o stăpânire nedespărțită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetatea ta aceasta, care totdeauna te cinstește pe tine, curată, cu credință, izbăvește-o din primejdii, de robia vrăjmașilor, de războiul cel dintre noi, de sabie și de orice altă primejdie.

Catavasie: Ziua Învierii...

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Suflete sterp și neroditor, dobândește-ți rod ales; și bucurându-te de bogata rodire, strigă: „Întăritu-s-a inima mea! Că nu este sfânt și nu este drept, afară de Tine, Doamne”.

Văzându-Te oarecând, soarele atârnat pe lemn, Cuvinte, lumina și-a ascuns și tot pământul s-a cutremurat; morții s-au sculat, când ai murit Tu, Atotputernice.

Venind Tu cu sufletul în cele dinlăuntru ale pământului, iadul a dat înapoi degrab sufletele pe care le luase în stăpânire, care cântau cântare de mulțumită puterii Tale, Unule, Doamne!

Vindecă, Preabunule, sufletul meu, cel ce zace cumplit de mulți ani, cum ai tămăduit oarecând pe slăbănogul, ca să merg pe cărările Tale, pe care le-ai arătat celor ce Te iubesc pe Tine.

A arhanghelului Mihail:

Arhanghele al lui Dumnezeu, fă rugăciune, cu cetele cele de sus, pentru noi, cei ce te laudăm pe tine cu credință, păzindu-ne și ferindu-ne pe noi, cei ce suntem împresurați de pătimirile vieții.

Slavă..., a Treimii:

Slavă Tatălui și Fiului și Duhului să grăim; că unul este după fire Dumnezeu, pe Care toate puterile cerești cu frică Îl slăvesc, cântând: Sfânt, sfânt, sfânt!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zămislire fără de sămânță ai avut și naștere mai presus de cuget, Fecioară-Maică, Preacurată; lucru înfricoșător, minune prea mare, de îngeri cinstită și de oameni slăvită, Fecioară Stăpână.

Catavasie: *Veniți să bem băutura nouă...*

Condacul și Icosul Paștilor, apoi

SEDEALNA, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei...

Numai un cuvânt a întărit pe slăbănog, când S-a auzit Cuvântul a toată lumea, al Celui ce din milostivire S-a arătat pe pământ pentru noi. Pentru aceasta și patul luându-și, umbla, deși cărturarii nu sufereau să vadă ceea ce se făcuse, cuprinși fiind de pizma plină de răutate, care slăbănogeste sufletele.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Însăși Podobia:

De frumusețea fecioriei tale și de prea strălucirea curăției tale, Gavriil uimindu-se, a strigat ție, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ție? Sau ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep și mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ție: Bucură-te, ceea ce ești cu daruri dăruită!

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Munte umbrat a văzut mai-nainte Avacum preacuratul tău pânțele, curată; pentru aceasta și a grăit: din Teman va veni Dumnezeu, și Cel Sfânt din muntele cel cu umbră deasă.

Soborul iudeilor, fiind cuprins de pizmă, Te-a răstignit pe lemn, pe Tine, Doamne; dar Tu, dezlegând osânda morții, Te-ai sculat ca un puternic, ridicând lumea împreună cu Tine.

Pentru ce căutați, femeilor, cu miresme, pe Mirul cel nedeșertat? S-a sculat, umplând lumea de bună mireasmă duhovnicească, a grăit Mironosișilor cel ce ședea în veșminte albe.

Chip de rob purtând, pentru nemăsurata milostivire, mergând ai venit și ai făcut sănătos pe cel ce zăcea de mulți ani, Cuvinte, poruncindu-i să-și ridice și patul.

Îngerul Domnului, pogorându-se la vreme, tulbura apa în scaldătoarea oilor, făcând sănătos numai pe unul; dar Hristos mântuiește mulțime nenumărată, prin dumnezeiescul Botez.

A arhanghelului Mihail:

Căpetenie a îngerilor și îndrumătorule al celor rătăciți, mare voievod al Domnului, vino în ceasul acesta în mijlocul nostru și du rugăciunile tuturor la Cel ce singur este Ziditor și Stăpân.

Slavă..., a Treimii:

Unită după fire și nedespărțită după fețe este Sfânta Treime: Tatăl Cel mai presus de ființă, Fiul Cel împreună veșnic și Sfântul Duh, Cel unul și atotputernic.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cum alăptezi, curată? Și cum ai născut Prunc, pe Cel mai de demult decât Adam? Cum porți în brațe Fiu, pe Cel ce șade pe umeri de heruvimi? Precum poate, precum știe, Cel ce a înființat toate!

Catavasie: *La dumnezeiasca strajă...*

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cu lumina Ta cea neînserată, Hristoase, luminează smeritul meu suflet, și-l povățuiește spre frica Ta; că lumină sunt poruncile Tale.

Înălțatu-Te-ai pe lemnul crucii, și lumea toată împreună ai înălțat; și între cei morți, fiind, Dumnezeuule, pe morții cei din veac i-ai ridicat.

Înviat-a Hristos, precum a zis, deșertând toate împărățiile iadului; și S-a arătat Apostolilor, împărtășindu-le bucuria care rămâne în veci.

În haine albe strălucind, s-a arătat femeilor îngerul zicând: Nu plângeți! Viața voastră S-a sculat, dând viață morților celor din morminte.

Precum ai ridicat pe slăbănog, Hristoase, vindecă și sufletul meu cel împovărat cu călcările de poruncă, și mă îndreptează ca să umblu pe cărările Tale cele drepte.

A arhanghelului Mihail:

Voievodul al îngerilor, Mihaile, miluiește pe credincioșii ce se adună astăzi în biserici, și care propovăduiesc măririle lui Dumnezeu.

Slavă..., a Treimii:

Tatăl, Fiul și dumnezeiescul Duh sunt Unime întocmai cinstită și întreit numărată, despărțită cu credință după fețe, dar unită după fire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zămislirea ta cea fără de sămânță, curată, și nașterea cea cu neputință de înțeles, le laudăm, fericindu-te pe tine, ca pe Maica Făcătorului și Stăpânului tuturor.

Catavasie: *Să mergem dis-de-dimineată...*

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Adâncul patimilor și vijorul vânturilor celor potrivnice s-au ridicat asupra mea; ci Tu, Mântuitorule, luând mai înainte, mântuiește-mă și mă izbăvește de pieire, precum ai mântuit din fiară pe prorocul.

Înălțatu-Te-ai de voie pe cruce, pus ai fost ca un mort în mormânt, și pe morții cei din iad, pe toți împreună înviindu-i, i-ai sculat Hristoase, cu dumnezeiască putere.

Iadul întâmpinându-Te jos, Îndurate, s-a amărât, dând înapoi degrab pe cei legați, care laudă cu glasuri neîncetate Învierea Ta cea înfricoșătoare, Mântuitorule.

Dumnezeieștii ucenici văzând pe Hristos, Viața tuturor, sculat din mormânt, se închinau Lui, cu multă dragoste, cu cuget drept și cu bucurie în suflete.

Cel ce zăcea, oarecând, de mulți ani, pe patul durerii, cu porunca Ta, Hristoase, vindecându-se, slăvește, laudând milostivirea Ta, Dătătorule de viață.

A arhanghelului Mihail:

Voievodul al îngerilor, Mihaile, cel ce stai lângă scaunul Stăpânului, vino în mijlocul nostru și ne îndrumează pe cărările vieții, pe cei ce te avem pe tine fierbinte apărător.

Slavă..., a Treimii:

Treime după fețe pe Tine Te cinstesc, Unime după ființă Te propovăduiesc, împreună cu oștile cele înfricoșătoare de sus, Părinte, Cel fără de început, Fiule și Duhule cel drept, Dumnezeule al tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce toate le ține cu dumnezeiasca voie, în brațele tale se ține, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, smulgându-ne pe noi toți din mâna robiei celui viclean, ca un îndurat.

Catavasie: Pogorâtu-Te-ai în cele mai de jos ale pământului...

CONDAC, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi...

Ridică, Doamne, cu dumnezeiescul Tău ajutor, sufletul meu cel slăbănogit prin păcate de tot felul și prin fapte netrebnice, precum odinioară ai ridicat pe slăbănogul; ca mântuit fiind să strig Ție: Slavă puterii Tale, Hristoase, Îndurate!

ICOS

Cel ce cuprinzi cu palma mâinii Tale marginile lumii, Iisuse Dumnezeule; Cel ce împreună cu Tatăl ești fără de început și împreună cu Duhul Sfânt stăpânești toate, arătat-Te-ai în trup, vindecând bolile și patimile alungând; pe orbi i-ai luminat, și pe cel slăbănog cu dumnezeiescul Tău cuvânt l-ai ridicat, poruncindu-i îndată să umble și să ridice pe umerii săi patul pe care l-a purtat. Pentru aceasta, toți, împreună cu dânsul, cântăm și grăim: Slavă puterii Tale, Hristoase, Îndurate!

SINAXAR

ÎN DUMINICA A TREIA DUPĂ PAȘTI,

În această zi, Duminica a treia după Paști, facem pomenirea slăbănogului și prăznuim, ca atare, minunea vindecării lui, făcută de Domnul.

S-a așezat în această zi și pomenirea minunii acesteia, fiindcă Hristos a săvârșit-o în vremea cincizecimii iudeilor. Astfel, suindu-se în Ierusalim, cu prilejul sărbătorii acesteia, a

venit la scaldatoarea cea cu cinci pridvoare, pe care o zidise Solomon, și căreia i se mai spunea și scaldatoarea oilor pentru că aici se spalau maruntaiele oilor junghiate spre jertfa la templu; cel ce intra în ea, după ce ingerul, venind o data pe an, tulbura apa, se facea sanatos.

Si venind acolo, a aflat un om zacand de treizeci si opt de ani, pentru ca nu avea pe nimeni care sa-l arunce in apa. Din acest fapt invatam, mai intai, cat de buna este rabdarea si asteptarea; si apoi, ca deoarece Dumnezeu avea sa dea Botezul curatitor de toate pacatele, randuise in Legea Veche sa se savarseasca minuni prin mijlocirea apei, astfel incat, atunci cand avea sa vina Botezul, sa poata fi primit cu usurinta. Deci, Iisus a venit la acel slabnog ce se numea Iaron si l-a intreat: "Vrei sa te vindeci?", dar acesta l-a raspuns ca n-are cine sa-l ajute. Iar Iisus stiind bine ca suferinta acestuia dureaza de atata timp, i-a zis: "Ridica-ti patul tau si umbla". Si slabnogul indata s-a ridicat insanatosit, si luandu-si patul pe umeri, pentru ca fapta aceasta sa nu para o nalucire, a pornit spre casa lui. Dar fiind zi de sambata, era impiedicat de iudei sa mearga. El insa aducea in sprijinul sau pe Cel care il vindecase si care ii spusese sa umble sambata, cu toate ca nu stia cine era Acela. Caci Iisus, dupa cum se spune, fiindca se adunase acolo multime multa, s-a dat la o parte, indepartandu-se.

Dupa aceasta Iisus l-a aflat in templu, si i-a zis: "Iata, te-ai facut sanatos; de acum sa nu mai gresesti, ca sa nu-ti fie tie, mai rau". Unii zic, fara sa aiba insa dreptate, ca Hristos ar fi spus aceasta deoarece acesta avea sa-L loveasca mai tarziu peste obraz, atunci cand Iisus se va gasi in fata arhiereului Caiafa, si ca, din cauza aceasta, el urma sa primeasca pedeapsa focului vesnic, mai rea decat aceea pe care o avusese mai inainte, mergand in ea nu numai treizeci si opt de ani, ci de-a pururea. Mai adevarat este insa ca, prin aceste cuvinte, Domnul a aratat ca suferinta slabnogirii i-a venit acestuia de pe urma pacatelor, caci nu toata suferinta vine de pe urma pacatelor, ci si din boala naturala, din lacomia de mancare, din nepasare, ca si din multe alte pricini.

Deci, slabnogul, cunoscand ca Cel ce l-a insanatosit este Iisus, s-a dus si a spus acestea iudeilor, care, intaratandu-se de manie, cautau sa ucidă pe Hristos, pentru ca, vezi Doamne, strica odihna sambetei. Iar Hristos le-a grait lor multe, aratandu-le ca este un lucru drept a face bine si sambata; si ca El este Cel ce a poruncit sa fie pazita sambata, ca Unul care este asemenea Tatălui, si ca, precum Tatăl încă lucrează, tot așa lucrează și El (Ioan, cap. V).

Sa se stie apoi ca acest slabnog este altul decat acela din Evanghelia de la Matei (cap. IX). Ca vindecarea aceluia s-a petrecut in casa, ajutat fiind de oameni, iar Domnul, cu acest prilej a grait: "Iarta-ti-se tie pacatele"; pe cand vindecarea acestuia s-a savarsit in pridvor, si acesta nu a avut om care sa-l arunce in scaldatoare, precum spune Sfanta Evanghelie, ci si-a ridicat singur patul, ca si acela.

Vindecarea slabnogului se praznuieste acum, fiindca si ea s-a petrecut in rastimpul Cincizecimii; ca si a orbului si ca si intamplarea cu samarineanca.

Astfel praznuim pe Toma si pe Mironosite, spre dovedirea Invierii lui Hristos din morti; iar pe celelalte, petrecute pana la Inaltare, le praznuim fiindca au fost savarsite in chip deosebit, in timpul praznuirii de catre iudei a Cincizecimii. Si pentru ca astfel, cel putin, le aminteste Sfanta Evanghelie de la Ioan.

Cu indurarea Ta cea nesfarsita, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieste-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce ai răcorit văpaia cuptorului și pe tineri i-ai păzit nearși, bine ești cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Când Te-a văzut soarele întins pe cruce, și-a ascuns lumina, neputând să lumineze lumii, apunând Tu de bună voie, Împăratul tuturor, spre luminarea tuturor neamurilor.

Înviat-ai, deșertând mormintele și prădând iadul, cu tăria Ta cea atotputernică. Pentru aceasta laudăm, Hristoase, cinstită și dumnezeiască Învierea Ta.

Pentru ce căutați pe Cel viu, ca pe un mort? S-a sculat, nu este în mormânt, grația către Mironosițe odinioară dumnezeiescul înger, cel strălucitor la chip.

Cel ce ai vindecat, cu cuvântul, pe slăbănogul care zăcea de mulți ani, ai grăit: Ridică-ți patul tău și umblă, laudând măririle lui Dumnezeu.

A arhanghelului Mihail:

Mihaile, mare Voievod al Domnului, îndrumează pe cei ce s-au adunat cu credință în dumnezeieștile biserici, spre lauda lui Dumnezeu, și-i ferește de toate răutățile, cu mijlocirea ta.

Slavă..., a Treimii:

O, Treime! Mântuiește din toate primejdiile pe cei ce Te laudă pe Tine cu credință, ca pe Dumnezeuul tuturor și Stăpânul, și-i fă părtași bunătăților Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară ai rămas după ce ai născut, mai presus de cuvânt, pe Cel ce S-a născut fără stricăciune, mai-nainte de toți vecii, din Tatăl cel fără de început; pentru aceasta pe tine te fericim, Curată.

Catavasie: Cel ce a izbăvit pe tineri...

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu, Cel slăvit fără tăcere de îngeri, întru cele de sus, cerurile cerurilor, pământul și munții, dealurile și adâncul și tot neamul omenesc cu cântări Îl binecuvintează, ca pe Făcătorul și Izbăvitorul.

Catapeteasma s-a rupt, când ai fost răstignit, Mântuitorul nostru, și moartea a dat înapoi pe morții pe care îi înghițise și iadul s-a golit, văzându-Te pe Tine ajuns în cele mai de jos ale pământului.

Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, acum biruința? De Împăratul cel ce a înviat ai fost omorât și nimicit; nu vei mai împărăți de acum, că Cel tare a răpit pe cei legați, pe care îi aveai.

Zis-a Mironosițelor tânărul, care s-a arătat: Alergați de-ndată și spuneți Apostolilor Învierea; înviat-a Stăpânul și împreună cu Dânsul a înviat, în chip minunat, pe morții cei din veac.

Slăbănogul, care zăcea de mulți ani, striga: Miluiește-mă, Izbăvitorule, pe mine, cel fără de ajutor; iar Acesta i-a poruncit să-și ridice îndată patul și să umble drept.

A arhanghelului Mihail:

Ca cel ce ești întâi-stătător al Puterilor celor fără de materie, mare Voievodule, împreună cu acestea cere nouă izbăvire de greșeale, îndreptarea vieții și desfătarea bunătăților celor veșnice, de acolo.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Ființa cea nezidită și nedespărțită, Dumnezeirea cea în trei fețe, pe Dumnezeu-Tatăl Cel fără început și pe Fiul și pe Duhul Sfânt să-L laudăm cu un glas, rostind înfricoșătoarea cântare a serafimilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzutu-te-a Isaia de demult ca pe o carte, pururea Fecioară, în care cu degetul Tatălui s-a scris Cuvântul cel fără început, Care ne-a izbăvit din toată necunoștința, pe noi, cei ce te laudăm pe tine, cu cuvinte sfințite.

Catavasie: *Această aleasă și sfântă zi...*

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe Muntele Sinai văzutu-te-a Moise în rug, pe tine, care ai primit în pântece, fără de ardere, focul Dumnezeirii; iar Daniel te-a văzut munte netăiat; și Isaia te-a numit toiag odrăslit din rădăcina lui Iesei.

Iisuse, înălțându-Te pe Cruce, ne-ai înălțat împreună și pe noi; și pus fiind de voie în mormânt, înviat-ai din morminte pe toți morții, care laudă stăpânirea Ta cea necuprinsă și puterea Ta cea nebiruită.

Din mormânt ai răsărit prea frumos, ca un Mire din cămară, preafrumosule Cuvinte; risipit-ai întunericul iadului și ai scos din el pe cei legați, care cu un glas grăiesc: Slavă Slavei Tale! Slavă Învierii Tale, Iisuse Dumnezeule!

Suspinuri și lacrimi aducând, cu miresme, degrabă au ajuns femeile la preasfântul mormânt; și au aflat, cu încredere, slăvita sculare a lui Hristos, pe care o prăznuim, veselindu-ne cu bucurie în suflete.

Poruncii Tale, Hristoase, i-a urmat sănătatea trupului; și cel ce mai-nainte fusese slăbănog a fost văzut alergând și purtându-și patul, în care zăcuse mulți ani, cu cântări slăvind puterea Ta cea multă.

A arhanghelului Mihail:

Luminare cere nouă, mare Voievodule, care stai pururea înaintea Luminii celei mari, și împacă viața noastră cea totdeauna bântuită de ispitele șarpelui și de primejdiile lumii, pururea vrednicule de laudă.

Slavă..., a Treimii:

Lumină și Lumini, Viață și Vieți, Unime în trei ipostasuri, Stăpânire nedespărțită, Dumnezeire neamestecată, Te slăvesc pe Tine cu toată buna cinstire, Părinte, Cuvinte și Duhule Sfinte, cântând cu puterile cele de sus: Sfânt, Sfânt, Sfânt!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din pântecele tău cel purtător de lumină a ieșit Soarele cel mare, Hristos, și lumea a luminat cu luminoase străluciri, Preacurată, și a risipit

întunericul călcării de poruncă. Pentru aceasta te laudăm pe tine, ca pe Pricinuitorul tuturor bunătăților, dumnezeiască Mireasă.

Catavasie: *Luminează-te, luminează-te...*

Apoi: Sfânt este Domnul Dumnezeu nostru... (de trei ori)

Luminânda Paștilor

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicându-l și moartea pierzându-o, Paștile nestricăciunii, lumii spre mântuire.

Slavă..., Și acum..., **Luminânda slăbănogului.**

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8, glasul al 3-lea:

Stihirile Învierii:

Veniți toate neamurile, cunoașteți puterea tainei celei înfricoșătoare: că Hristos, Mântuitorul nostru, Cuvântul cel dintru început, S-a răstignit pentru noi, și de voie S-a îngropat, și a înviat din morți, ca să mântuiască toate; Acestuia să ne închinăm!

Spus-au toate minunile străjerii Tăi, Doamne; dar soborul deșertăciunii, umplând de daruri dreapta lor, socoteau că vor ascunde Învierea Ta, pe care lumea o slăvește, miluiește-ne pe noi!

Toate s-au umplut de bucurie, luând dovedirea Învierii; că Maria Magdalena la groapă a venit și a aflat un înger pe piatră șezând, cu veșmintele strălucind și zicând: Ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Nu este aici, ci S-a sculat, precum a zis, mergând mai înainte în Galileea.

Întru lumina Ta, Stăpâne, vom vedea lumină, Iubitorule de oameni; că ai înviat din morți, mântuire neamului omenesc dăruind, ca să Te preaslăvească toată făptura pe Tine, Cel singur fără de păcat, miluiește-ne pe noi!

Stihirile lui Anatolie:

Ca pe o cântare de dimineață mironosițele femeii Îți aduceau lacrimile, Doamne; că având miresme cu bun miros, la mormântul Tău au ajuns,

grăbindu-se să ungă preacurat trupul Tău. Iar un înger șezând pe piatră le-a binevestit: Ce căutați pe Cel viu cu cei morți? Că moartea călcând, a înviat ca un Dumnezeu, dând tuturor mare milă.

Strălucind îngerul la mormântul Tău cel făcător de viață, mironosițelor a grăit: Deșertat-a mormintele Mântuitorul, prădat-a iadul și a înviat a treia zi, ca un Însuși Dumnezeu și Atotputernic.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

În mormânt Te-a căutat, venind în prima zi a săptămânii Maria Magdalena; dar neaflându-Te, se tânguia cu plângere, grăind: Vai mie, Mântuitorul meu! Cum ai fost furat, Împărate al tuturor? Dar doi îngeri de viață purtători dinăuntrul mormântului au strigat: Pentru ce plângi, o, femeie? Plâng, a zis, că au luat pe Domnul meu din mormânt și nu știu unde L-au pus. Dar întorcându-se ea, cum Te-a văzut, îndată a grăit: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Iudeii în mormânt au zăvorât Viața, iar tâlharul a deschis cu limba raiul, strigând și grăind: Cel ce cu mine și pentru mine a fost răstignit, împreună cu mine a fost pironit pe lemn și S-a arătat mie șezând pe scaun împreună cu Tatăl. Că Acesta este Hristos, Dumnezeul nostru, Cel ce are mare milă.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Doamne, pe slăbănogul nu scaldătoarea l-a vindecat, ci cuvântul Tău l-a înnoit; și nici boala cea de mulți ani nu l-a împiedicat, că mai puternică s-a dovedit lucrarea glasului Tău; și greutatea cea cu anevoie de purtat o a lepădat și povara patului o a ridicat, spre mărturia mulțimii îndurărilor Tale, slavă Ție!

Și acum..., Preabinecuvântată ești... **Doxologia mare, troparul, ecteniile și otpustul.**

Apoi: Slavă..., Și acum..., **stihira Evangheliei a cincea, glasul al 5-lea:**

O, preaînțelepte judecățile Tale, Hristoase! Cum lui Petru, prin giulgiurile singure i-ai dat să cunoască Învierea Ta! Și cu Luca și cu Cleopa împreună-călătorind vorbeai; și vorbind, nu îndată Te-ai făcut cunoscut; pentru aceasta, ai și fost muștrat, ca și cum ai fi fost un străin în Ierusalim și n-ai fi fost părtaș al sfaturilor lor până în sfârșit. Ci ca Cel ce pe toate spre folosul zidirii le orânduiești, și prorociile cele despre Tine le-ai tâlcuit și când ai binecuvântat pâinea, ai fost recunoscut de dânșii, ale căror inimi și mai-nainte de aceasta erau aprinse spre a Te cunoaște; care, iată, au și propovăduit deslușit ucenicilor adunați învierea Ta, prin care miluiește-ne pe noi!

LA LITURGHIE

Fericirile, glasul al 3-lea:

Călcând porunca Ta, Hristoase, pe strămoșul Adam din rai l-ai izgonit; dar ai sălășluit într-însul, Milostive, pe tâlharul cel ce Te-a mărturisit pe Cruce, strigând: Pomenește-mă, Mântuitorule, în împărăția Ta!

Pe noi, cei ce am greșit, cu blestemul morții ne-ai osândit, Dătătorule de viață și Doamne; dar cu trupul Tău pătimind, fără păcat, Stăpâne, ai înviat pe cei morți, care strigau: Pomenește-ne și pe noi în împărăția Ta!

Sculându-Te din morți, împreună ne-ai sculat pe noi din patimi, cu Învierea Ta, Doamne; și toată puterea morții o ai zdrobit, Hristoase. Pentru aceasta, cu credință strigăm Ție: Pomenește-ne și pe noi în împărăția Ta!

Cu îngroparea Ta cea de trei zile, pe cei omorâți din iad, ca un Dumnezeu înviindu-i, împreună i-ai sculat; și nesticăciune tuturor, ca un bun, ne-ai izvorât, celor ce cu credință strigăm pururea: Pomenește-ne și pe noi în împărăția Ta!

Și din Canonul slăbănogului se pune Cântarea a șasea pe 4.

Apostolul din Faptele Sfinților Apostoli și Evanghelia de la Ioan.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia.

CADE-SE A ȘTI: că slujba slăbănogului se cântă numai în trei zile: duminică, luni și marți, iar după aceea – cea a Înjumătățirii Praznicului Cincizecimii.